

Trăiască 1 Decembrie - Ziua Națională a României

VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ

ANUL IV
NUMĂRUL 2 (9)
NOIEMBRIE - DECEMBRIE 2003

ORGAN AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII „VATRA ROMÂNEASCĂ”

Ziua Națională a României

La 1 decembrie 1918, după optsprezece veacuri de zbucium, însoțite de imense jertfe și suferințe și de un nestins crez, ridicat la rangul de mit, se împlinea visul de aur al tuturor românilor: făurirea statului național român, România Mare, cel mai de seamă eveniment din toate timpurile, încorporat de-a pururi conștiinței colective ca fapt de rememorare și percepere a semnificației sale.

Act energic al întregii noastre națiuni, Marea Unire din 1918 a fost pregătită de evoluția istorică, de îndelungata luptă pentru existență, a poporului român, pentru apărarea unuia și aceluiași stat. Să reamintim, în acest context, legăturile tot mai puternice – politice, economice, militare, de-a lungul veacurilor, de o parte și de alta a Carpaților, de luptele comune împotriva acelorași dușmani externi, de încercarea lui Mihai Viteazul de a pune bazele unui stat românesc unit și puternic pe vatra străbună. Actul istoric săvârșit la 1599 și 1600 de Mihai Viteazul a devenit program politic al românilor până în decembrie 1918, care s-a înfăptuit treptat, în funcție și de condițiile externe.

Referindu-se la imensa satisfacție produsă de realizarea Marii Uniri, din 1918, din eminentul om politic Ion I.C. Brătianu sublinia: „Bucuria noastră nu e bucuria unei singure generații, e sfânta cutremurare a întregului popor românesc care, sute și sute de ani, a stat sub urgia soartei celei mai cumplite, fără a pierde credința lui nestrămutată în cea zi, care ne unește și care trebuie să vie, care nu putea să nu vie”.

Intrarea României în război, în august 1916, n-a fost cu scopul de a cotropi popoare, de a anexa teritorii care nu-i aparțineau, ci de a elibera pe frații noștri care se aflau sub stăpânire străină. Avea dreptate Barbu Ștefănescu Delavrancea atunci când declara, de la tribuna Academiei Române: „Noi n-am intrat în haosul acestui măcel pentru cuceriri, ci pentru dezrobiri... Noi nu vrem ce nu-i al nostru, ci vrem unirea cu frații noștri din Ardeal, din Banat și din Bucovina... Noi nu ne croim cu sabia o patrie nouă, ci ne-o întregim... Duhul adevărului, al dreptății și al fraternității mână vitezele noastre oștiri”. Desigur, la temelia statului național unitar român stau și jertfele celor 800.000 de români morți, răniți și dispăruți din rândul maselor și ale armatei noastre.

Destrămarea Imperiului Austro-Ungar și căderea – sub loviturile revoluției – a Imperiului țarist (în 1917-1918) au creat conții favorabile pentru ca și poporul român să treacă la acțiuni hotărâte, în teritoriile aflate sub stăpânire străină, pentru eliberare și apoi unire

cu patria mamă. Începutul l-au marcat românii basarabeni. Aceștia, în chipul cel mai democratic, au organizat și desfășurat congrese pe categorii sociale – țărani, cooperatori, intelectuali (profesori, studenți, ș.a.), militari etc. În cadrul cărora au discutat problemele specifice, dar și cele privind soarta provinciei – Unirea cu România. La Congresul militarilor, din octombrie 1917, s-a hotărât constituirea SFATULUI ȚĂRII, organ în care au fost reprezentate toate categoriile sociale și minoritățile naționale (un adevărat parlament). La 27 martie/9 aprilie 1918, pe baza principiului autodeterminării, Sfatul Țării adoptă Declarația de unire cu România.

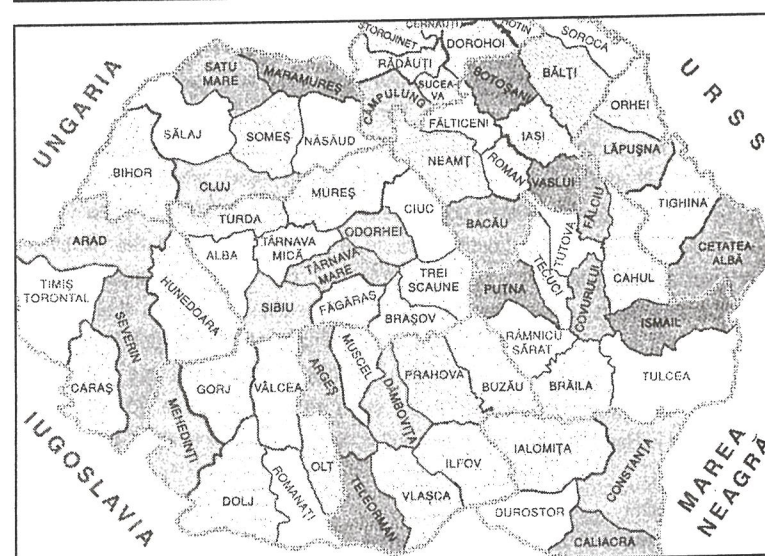
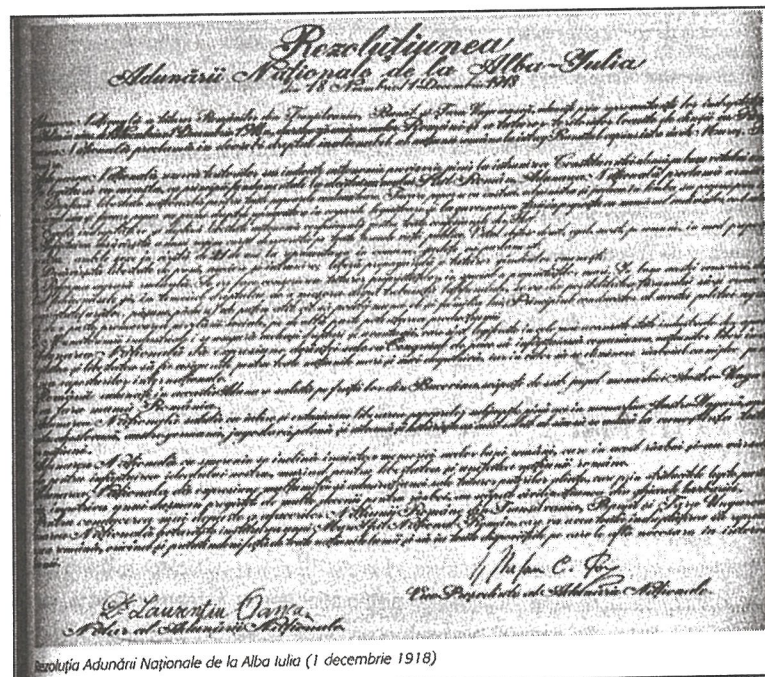
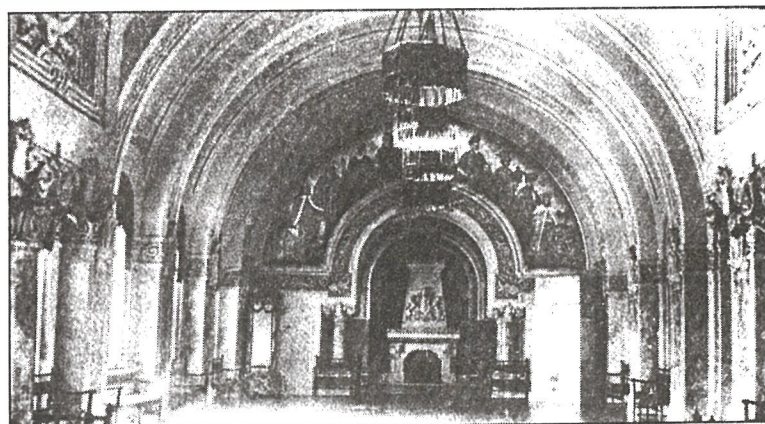
La rândul lor, românii din Bucovina, teritoriu ocupat de austrieci în 1775 cu ajutorul otomanilor și al rușilor, și-au creat, la 14/27 octombrie 1918 adunarea reprezentanților lor din Bucovina, care, întrunită la Cernăuți, s-a proclamat Adunarea Constituțională. Aceasta a convocat Congresul General al Bucovinei, care a prezentat moțiunea către Președintele Congresului – dr. Iancu Flondor – prin care: „Congresul General al Bucovinei, întrupând suprema putere a țării și fiind investiți singuri cu puterea legiuitoare, în numele suveranității naționale hotărâm: Unirea Ceremur, Colaci și Nistru cu Regatul României”.

În Transilvania, în momentul în care eșafodajul imperiului austro-ungar a început să se destrame, când națiunile asuprite din imperiu își manifestau dorința de a trece la o viață națională proprie, forțele politice din această provincie românească – Partidul Național Român și Partidul Social Democrat – deși fuseseră interzise, au trecut la acțiune. P.N.R. a elaborat, la 12 octombrie 1918, o declarație cunoscută sub numele de Declarația de la Oradea citită în Parlamentul de la Budapesta (5/18 octombrie 1918), în care s-a subliniat justetea cererii națiunii române din Imperiul Austro-Ungar de a-și afirma și valorifica drepturile la o viață națională proprie.

La rândul său, Consiliul Național Român Central și Consiliile Naționale locale, precum și gărzile naționale ca organe necesare menținerii ordinii publice, au adoptat măsuri de organizare politică și militară.

În pofida dorinței românilor de a-și organiza viața națională, guvernul ungar nu voia să conceapă că românii ies de sub stăpânirea sa. De aceea a întreprins tot felul de măsuri ca să împiedice organizarea și viața independentă a românilor.

Hotărârea de unire cu România a Ardealului,

Continuare în pagina a 2-a

Ziua Națională a României

având în vedere însemnătatea și implicațiile acestui act, nu putea fi opera doar a Consiliului Național Român. Ea trebuia să fie voința întregii populații române (așa cum s-a procedat în Basarabia și în Bucovina – caracter plebiscitar). De aceea, Consiliul Național Român Central a hotărât să fie aleși delegați, pe cercuri electorale care să fie împuterniciți de colectivitățile locale să voteze Unirea. În acest scop, a fost elaborată și difuzată către toate Consiliile Naționale comitatense, cercuale și comunale de pe teritoriile locuite de români ale Ardealului, Ungariei și Banatului Timișan, o circulară privind alegerea de delegați la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, iar pe data de 7/20 noiembrie s-a publicat Convocarea Adunării Naționale pentru ziua de 18 noiembrie/1 decembrie 1918.

În ziua stabilită, s-au aflat la Alba Iulia 1228 de delegați aleși, care, în prezența a circa 150.000 de participanți din toate teritoriile românești (inclusiv a celor din Basarabia și Bucovina) au ascultat cuvântările unor mari personalități ale vieții politice românești din Ardeal: dr. Ștefan Cicio Pop, dr. Ion Suci, George Pop de Băsești, Vasile Goldiș, Iuliu Maniu, Iosif Jumanca și alții. În cursul ședinței a fost citit de către Vasile Goldiș, proiectul rezoluției, care, supus la vot, a fost primit de Adunarea Națională: „Adunarea Națională a poporului român din Transilvania, Banat și părțile ungurene a primit rezoluțiunea prezentată prin Vasile Goldiș în întregime ei și astfel Unirea acestor provincii surori deja alipite este pentru toate veacurile decisă”. A doua zi, 2 decembrie, a fost constituit organul executiv – Consiliul Dirigent, cu funcțiile unui consiliu de miniștri până la următoarele alegeri generale.

Prin acest act s-a încheiat procesul de făurire a

statului național unitar român. De acum, românii se aflau în cadrul aceleiași stat, cu organe alese de ei și care vor acționa în direcția consolidării și întăririi statului național unitar român. Așadar, poporul român, în mod plebiscitar, și-a hotărât singur viitorul prin actele din 27 martie, 28 noiembrie și 1 Decembrie 1918. Cu aceste hotărâri și cu uriașele jertfe și sacrificii făcute în timpul războiului, poporul român s-a prezentat în fața Conferinței de Pace de la Paris, unde s-au încheiat Tratatul de pace ce aveau să consfințească, pentru România, ceea ce noi, românii hotărâsem în anul 1918. Tratatul încheiat cu Ungaria (Trianon, 4 iunie 1920, ungurii și acum când își amintesc de Trianon, au manifestări istericale) și cu Marea Britanie, Franța, Italia și Japonia (Paris, 28 octombrie 1920) printre altele, prevedeau că Ungaria nu mai are drepturi și titluri asupra teritoriilor din fosta monarhie austro-ungară, situate dincolo de frontierele sale și recunoscute prin respectivul tratat. La Părți Contractante au declarat că recunosc suveranitatea României asupra teritoriului Basarabiei, cuprins între frontiera actuală a României, Marea Neagră, cursul Nistrului de la gura sa până la punctul unde este tăiat de vechiul hotar dintr Bucovina și Basarabia și acest vechi hotar.

Referindu-se la Marea Unire și semnificația acesteia, marele nostru istoric, Nicolae Iorga, spunea: „De aceea e nezguduită fapta Unirii pentru că erau români și pentru a rămâne români. De aceea, lumea s-ar rupe din nou din încheieturile ei și ar putea să ne cuprindă supt dărâmături, dar steagul românesc, de unde l-a înfipt în pământul udat cu sângele ostașului român voința neamului, nu-l va mai putea smulge... Și ideea care stă astăzi la baza operei politice împlinite în acest fericit an

Continuare în pagina a 4-a

Decret-lege cu privire la unirea Bucovinei cu România, 18 decembrie 1918

„(...) Art. I. Bucovina, în cuprinsul granițelor sale istorice, este și rămâne de-a pururea unită cu Regatul României.

Art. II. Președintele Consiliului Nostru de Miniștri este însărcinat cu executarea acestui decret. (...)”

Apud Constantin Botoran, Mihai Retegan, 1918: Făurirea României Mari

Informații despre românii din partea de nord a Bucovinei și din Basarabia

În partea de nord a Bucovinei

- Autoritățile ucrainene acționează sistematic pentru educarea românilor din teritoriul aflat sub ocupație, în spirit ucrainean, cu scopul de a fi deznăționalizați.

- Românii din regiunea Cernăuți sunt împărțiți în români și „moldoveni”, ca în epoca stalinismului.

- Învățământul în limba română este limitat tot mai mult pe cale „democratică” (părinții copiilor sunt „lămurii ca progeniturile respective să învețe în școli cu limba de predare ucraineană”). În școlile cu limba de predare română, s-a introdus obligatoriu studierea limbii ucrainene...

- Cărțile din România sunt oprite, încă de la graniță, de către autoritățile ucrainene.

La Cernăuți nu poți găsi un ziar sau o carte românească.

În România sunt 68.000 de ucraineni (minoritate națională) și dispun de doi reprezentanți în Parlamentul de la București. În Ucraina sunt peste 500.000 de români și nu au nici un reprezentant în Rada (parlament) ucraineană.

Din Basarabia

- Potrivit celor afirmate de Nicolae Dabija, în Republica

Moldova, fără a lua în calcul Transnistria și Găgăuzia, românii reprezintă 84%, iar rușii 4%.

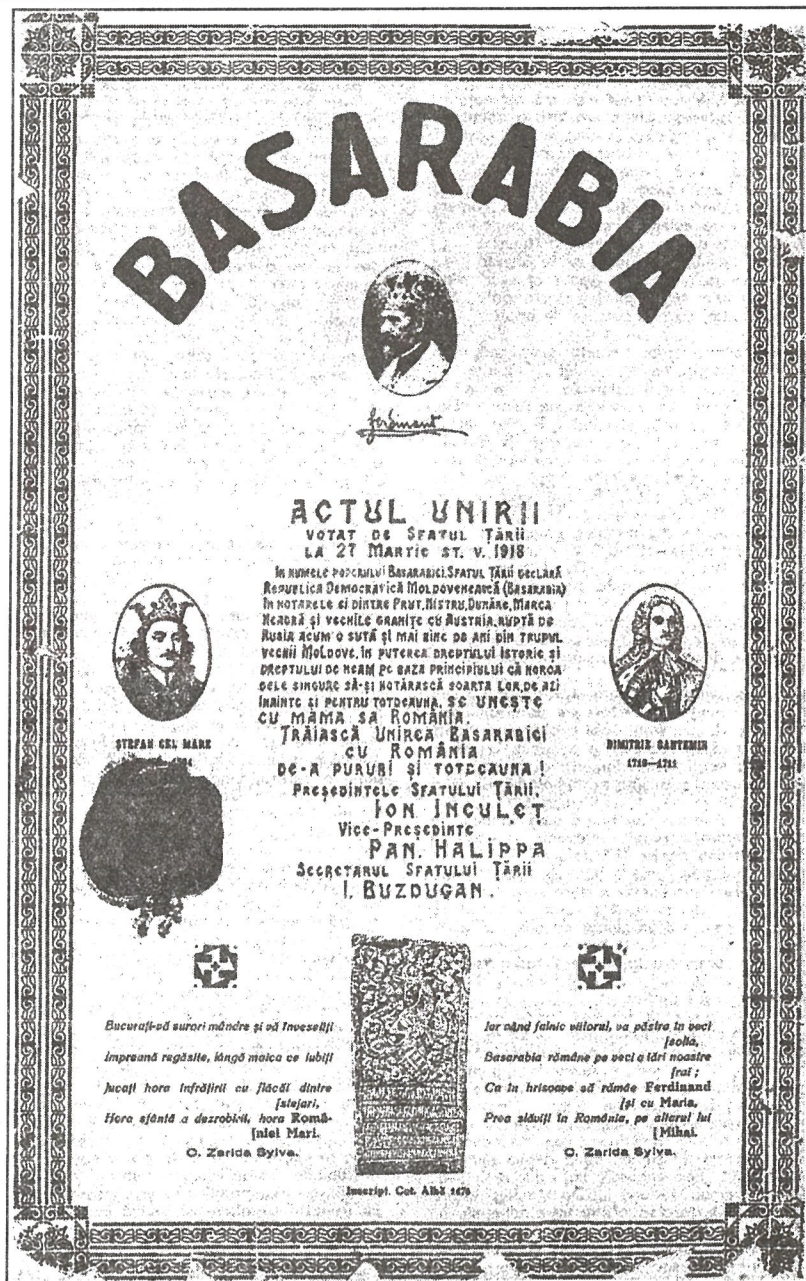
- Cartea și ziarul românesc sunt rarități la Chișinău și în întreaga Basarabie, în timp ce publicațiile și cărțile rusești inundă pe toate străzile.

- La ambasada României din Chișinău sunt 10 persoane, pe când personalul ambasadei rusești din aceeași capitală numără circa 3000 de persoane.

- Treptat se acționează de așa natură ca să fie scoasă din școli studierea limbii române (înlocuită cu limba „moldovenească” în care scopul „statului” să elaboreze aberantul „Dicționar româno-moldovenesc”). De asemenea, guvernul antiromânesc de la Chișinău dorește scoaterea din școli a studierii istoriei românilor. Sprijinul financiar și cultural acordat de guvernul român este socotit ca fiind un amestec în treburile interne ale Republicii Moldova. Ba, mai mult, România este acuzată de imixțiuni imperialiste și fasciste de către aceleași elemente dușmănoase instalate la cârma Basarabiei.

- Prin presiuni și amenințări, slujitorii școlii românești din R.M. sunt nevoiți să-și desfășoare activitatea în ilegalitate sau

Continuare în pagina a 4-a

Armata și Marea Unire din 1918

Tragismul situației românilor așa cum era văzut de către generalul Alexandru Socet: „Nu există în lume un al doilea popor care s-ar găsi în dilemă mai nenorocită ca noi!...Unde privim – la nord, apus sau răsărit și la sud – se văd români subjugăți și se aud vocile lor suferinde”. Intrarea în război, a României, în anul 1916, a fost acela de eliberare a teritoriilor aflate sub stăpânire austro-ungară, întregirea neamului. Cu acel prilej, Onicifor Ghibu a rostit cuvintele profetice: „Oricâte greutăți am avea de învins, oricâte jertfe vom avea de adus, sfârșitul nu se poate să fie decât cel dorit de noi toți, zeci și sute de mii de români vor săngera pe câmpurile de luptă, atâția dintre noi vor plăti cu însăși viața lor marele vis al neamului, dar toate acestea le va răscumpăra marea dreptate ce se va face prin acest război neamului nostru”...

Salvgardarea statului român, în 1916-1917, a însemnat păstrarea nucleului în jurul căruia au gravitat, în perioada ulterioară, toate forțele de eliberare națională românești...

Pe teritoriul românesc dintre Prut și Nistru s-au desfășurat evenimente hotărâtoare, la care armata era chemată să ia parte activă. Pe frontul mișcărilor din imperiul rus, românii au parcurs un proces rapid de redeșteptare națională și de organizare a forțelor politice, în vederea autodeterminării lor și unirii cu Țara. Statul era însă amenințat de încercările bolșevicilor ruși și ucrainenii de a pune mâna pe putere în Basarabia, de pretențiile Ucrainei sovietice, condusă de fostul lider social-democrat român, Cristian Racovski, de dezordinile produse de trupele ruse, în bună măsură bolșevizate, staționate sau în trecere pe teritoriul basarabean. În aceste condiții, Sfatul Țării și Consiliul Directorilor (guvernul), organe legitime și legal constituite ale Basarabiei, au făcut apel la ajutorul armatei române. Momentul era de o importanță extraordinară, guvernul român fiind conștient că se găsește la o mare răspântie a istoriei, dar decizia nu putea fi decât una singură – sprijinirea forțelor de peste Prut. Pe baza deciziilor factorilor constituționali, Marele Cartier General Român a hotărât trimiterea a patru divizii în Basarabia (diviziile 11 și 13 infanterie, 1 și 2 cavalerie). Cu acest prilej, generalul Constantin Prezan a dat o proclamație în care preciza scopurile acțiunii armatei române – stabilirea ordinii, asigurarea căilor de comunicație și protejarea bunurilor.

La 14/27 ianuarie 1918, generalul Ernest Broșteanu și statul major al Diviziei 11 infanterie și-au făcut intrarea oficială în Chișinău. Între timp, marile unități române au continuat înaintarea în celelalte regiuni, atingând spre mijlocul lunii februarie, aliniamentul râului Nistru.

Intrarea armatei române în Basarabia a determinat guvernul bolșevic să rupă, la 13/26 ianuarie 1918, relațiile diplomatice cu România și să blocheze tezaurul românesc depus spre păstrare în Rusia.

Reacția populației românești din Basarabia a fost redată astfel de ziarul „Ardealul”, tipărit la Chișinău: „... mica Românie, țară de jertfă pe care au vrut s-o nimicească nemții și ungurii și pe care au vândut-o și batjocorit-o rușii, ea vine să-și scape frații din ghearele pieirii... Vitejii care au oprit la Oituz și Mărășești năvala nemților, astăzi sunt pe pământul vechii Moldove, pe care tovarășii lui Lenin nu îl părăsesc în rușii capului. Mărire ție, oaste românească, care aduci pace și rânduială în această țară”...

Armata română a contribuit și la realizarea celorlalte acte istorice de unire de la Cernăuți și Alba Iulia. Acțiunea militară se va dovedi absolut indispensabilă, deoarece reîntregirea statului român a avut loc în condițiile în care războiul nu se încheiase, iar vechii stăpâni încă mai încercau pe toate căile și prin toate mijloacele să-și mențină stăpânirea, să-și apere fostele privilegii. Acest fapt a pus în fața statului român, ca obiectiv central, continuarea luptei începute în vara anului 1916. Ca atare, la 10 noiembrie 1918, România a reîntreat în război împotriva Puterilor Centrale.

Regele Ferdinand, într-un emoționant ordin de zi, a fixat misiunea ostilă: „Ostași! Ora mult

Continuare pag. 4

Uniți-vă, români!

Dar până când atâta ură
Și-atâtea oarbe dușmăni
Să frângă sfânta legătură
Ce ne-a unit pentru vecii?

Vrăjmași cu suflete barbare
Răvnesc al țării dulce plai
Să sfarme sfintele hotare
Ale lui Ștefan și Mihai...

Ei vor să pună-n jug moșia
Ce-am moștenit-o din bătrâni,
Dar voi, ce-ați înfruntat urgia
Uniți-vă pe veci, Români!

Pe sfântul strămoșesc meleag:
Muntenii, Moldovenii, Moții,
O inimă s-avem și-un steag!

Dușmanele porniri să piară,
Să piară negrele nevoi,
Să fie iar belșug în țară
Și țara - leagăn de eroi.

Înalță-ți sfintele drapele
Să fluture sub cerul sfânt
Și cât va fi pământ sub stele
Să fim un suflet și-un pământ.

**Mircea Dem. Rădulescu –
1926**

Uniți-vă, Români, cu toții

Știați că...

- Adevărul e frumos și în zdrențe, minciuna nici în purpură regală?
- Înainte se spunea: „să moară capra vecinului”. Acum: „să moară vecinul, să rămână capra”?
- Mă tem de greci chiar și atunci când îți aduc daruri?
- Spre deosebire de oameni, albinele nu au trântori. „Trântorii” culeg polen, ventilează stupul?
- Multe din decesele cauzate de boli cronice pot fi evitate prin creșterea consumului de fructe și legume. Totodată, consumul acestor produse contribuie la evitarea unor carențe, la întărirea rezistenței organismului pentru a înfrunta bolile infecțioase. Sunt necesare cam cinci porții de legume și fructe pe zi.
- În România funcționează formațiuni anti-constituționale precum Fundația Pro-Transilvania, Liga Transilvania-Banat, și nu demult, Consiliul Național Maghiar Ținutul Secuiesc – formațiune autoproclamată ca alternativă a U.D.M.R.-lui și care își propune obținerea autonomiei, pe criterii etnice a Ținutului Secuiesc (o enclavă în inima României)?
- Cel de-al 29-lea Congres Internațional de Istorie Militară, cu tema „Război, Armată și Media de la Gutenberg până în prezent”, a avut loc la București în zilele de 10-15 august 2003?
- Zece la sută din populația României digeră 50% din resursele interne ale țării, iar restul populației (adică 90%) tot 50%. Cât de mult s-a despovărat societatea românească de abominabilele erori ale trecutului?
- În Republica Moldova, salariul mediu este de 43 de euro pe lună. Jumătate din populație trăiește din economia de subzistență, șomajul a ajuns la 10%. 80% din produsul social brut sunt obligații externe: 92 milioane dolari față de Rusia, 58 milioane de dolari față de S.U.A etc. O treime din export se duce pe plata acestor datorii. Republica Moldova este cea mai săracă țară din Europa. Mai săracă decât Albania?
- Laszlo Tokeș, popă fără sutană, dușman înrăit al poporului român, consideră România „o patrie vitregă”?
- Asociația „Regilor Sfinți din Ungaria”, cu de la sine putere și-a extins activitatea și pe teritoriul României, trimițând în comuna Sâncra (Cluj) o statuie ce reprezintă pe regele ungar Ștefan (anul 1000). Ca și cum noi, românii, am împlânta statuile lui Ștefan cel Mare și C. Brâncoveanu, undeva în pusta ungară, în Rusia, Polonia, Slovacia, Austria și de ce nu, Turcia?
- Celebrul savant fizician Einstein declara „E mult mai greu a dezagrega o prejudecată decât un atom”? De altfel, prejudecățile – potrivit unui înțelept – sunt măsele stricate: ele trebuie înlăturate, oricât de dureroasă ar fi operațiunea.
- Învingătorul în bătălia de la Rovine (17 mai 1395) au fost oștile conduse de Mircea cel Bătrân (la acea dată, regele Ungariei n-a participat la ea, abia atunci trecea munții). Însă în scrisoarea către principii apuseni, regele ungar, Sigismund de Luxemburg, se laudă că el i-a înfrânt pe otomani și își asumă faptele săvârșite de istorie. Matei Corvin s-a lăudat în fața creștinătății cu victoria de la Podul Înalt, din 10 ianuarie 1475. Și alte capete încoronate ungurești au procedat la fel cu unele victorii românești?
- Fondatorul mănăstirii Sinaia (Prahova) și al spitalului Colțea (București) este spătarul Mihai Cantacuzino?
- La 11 martie 2002, inginerii japonezi au inaugurat cel mai performant supercomputer construit vreodată, cu scopul de a crea o replică virtuală a planetei noastre. El are mărimea a patru terenuri de tenis și costă 350 milioane dolari, poate efectua peste 35 de bilioane semnale pe secundă?
- Mierea rezistă mii de ani datorită enzimelor și veninului?

Structura organizatorică și calitatea de membru al Uniunii Vatra Românească

Uniunea Vatra Românească are ca bază a structurii organizatorice criteriul teritorial, având în componența sa filialele județene, filiala municipiului București, precum și filialele Comănești, Blaj și Lugoj (care au rang de filiale județene), subfilialele sectoarelor bucureștene, municipale, orașenești și comunale, filialele și subfilialele de peste hotare.

Organele de conducere ale Uniunii Vatra Românească sunt: Conferința Națională – forul suprem de conducere al Uniunii -, Consiliul Național de Coordonare și Comitetul Național Director.

Conferința Națională se constituie din reprezentanții aleși de conferințele filialelor și se convoacă la interval de patru ani. În mod excepțional, atunci când situația o cere, poate fi convocată de către Consiliul Național de Coordonare și are ca atribuții adoptarea și modificarea Statutului Uniunii, stabilește tactica și strategia realizării obiectivelor Uniunii, adoptă hotărâri pentru realizarea hotărârilor, analizează activitatea desfășurată de consiliile filialelor, de Comitetul Național Director între conferințe, alege Comisia Centrală de Cenzori și președintele Uniunii.

Consiliul Național de Coordonare este organul de conducere al Uniunii între conferințele naționale, el este ales

pentru patru ani, iar consiliile filialelor pentru doi ani și este format din membrii Comitetului Național Director și membrii d'rept. (președinții filialelor).

Comitetul Național Director este compus din 19-23 membri aleși de Conferința Națională a Uniunii, el se întrunește luna, sau ori de câte ori este nevoie, la convocarea președintelui sau a majorității simple a membrilor săi.

Biroul Executiv al Comitetului Național Director, format din cinci membri

Funcțiile de președinte al Uniunii Vatra Românească și cele de președinți ai filialelor județene, ale municipiului București, precum și ale filialelor Comănești, Blaj și Lugoj sunt incompatibile cu formațiunile similare din partide politice, la nivel central sau în teritoriu.

Președintele reprezintă Uniunea Vatra Românească în raporturile cu alte organizații, poate da mandat de reprezentare președintelui sau secretarului executiv și este și este sprijinit în munca sa de 57 consilieri.

La nivelul național este constituit Colegiul de Onoare al Uniunii Vatra Românească, constituit la nivel central și în teritoriu, la filiale, organizația de tineret Junimea Vatra Românească, care funcționează cu statut propriu aprobat de Consiliul Național de Coordonare al Junimii.

Uniunea îndrumă o mișcare de copii, prin intermediul cluburilor „Crăișorii”, cu centrul de activitate la Deva (Hunedoara).

Pot fi membri ai Uniunii Vatra Românească cetățenii români care au împlinit vârsta de 18 ani precum și cetățeni români stabiliți peste hotare, cetățeni ai altor țări, dacă recunosc Statutul și programul Uniunii și participă la îndeplinirea obiectivelor sale.

În Uniune pot fi primiți ca membri de onoare personalități marcante din țară și străinătate, care recunosc și sprijină programul Uniunii.

Nu pot fi membri ai Uniunii Vatra Românească persoane care au adus prejudicii statului și poporului român, de orice fel ar fi ele, cei care prin activitatea lor contravin legilor și ordinii de drept, moralei publice sau care aduc prejudicii Uniunii.

Uniunea Vatra Românească se disociază de orice activitate de grup sau individuală, care este contrară statutului și programului Uniunii, pomind de la principiul de drept că răspunderea juridică este personală și revine celui care s-a abătut de la dispozițiile legii și ordinii de drept.

**Florea Macovei
Secretarul Filialei Județene
Botoșani a Uniunii Vatra
Românească**

Din viața oamenilor celebri

- De vorbă cu Epictet: „Nici triumful la jocurile olimpice, nici acela câștigat într-o bătălie nu aduc fericire. Singura victorie care îl face pe om fericit este aceea pe care o va câștiga asupra sa. Ispitele și încercările de tot felul sunt adevărate lupte. Ai fost învins o dată, de două ori, de mai multe ori, luptă mai departe. Dacă, în cele din urmă, vei fi învingător, vei fi fericit toată viața”.

- Odată, Franz Liszt a dat un concert la palatul Țarului Rusiei. În timp ce Liszt cânta la pian, suveranul conversa cu o doamnă. Scos din fire de o asemenea impolitețe, celebrul pianist se opri brusc, la mijlocul concertului. Se făcu o liniște mormântală, penibilă. Întrebat de Țar de ce nu cântă mai departe, Liszt a răspuns: „Când împărații vorbesc, supușii trebuie să tacă”.

- O lecție binemeritată. Prințul Bismarck învățase de la colegul său de universitate, contele Keiserlink, cu ocazia unor călătorii prin Kurlanda, câteva expresii în limba letonă. Într-o zi, pe când se afla la Frankfurt pe Main, se așeză la masă în fața a două doamne, care începură să discute foarte însuflețite în limba letonă și să rădă cu poftă. Deși nu prea înțelegea ce vorbeau, prințul Bismarck își dădu seama că el era obiectul discuției și veseliei lor. Enervat de această lipsă de tact, el s-a hotărât să le dea o lecție și șopti vecinului său:

„Când îți voi spune câteva cuvinte străine, să-mi dai o cheie”. Pe la sfârșitul mesei, când veseliea celor două doamne devenise de nesuportat, Bismarck spune vecinului său, cu voce tare: „Dod man te io aislegen!” (în letonă: dă-mi cheia!). Cele două doamne vesele amuțiră brusc, se roșiră ca para focului, săriră de pe scaune și părăsiră încăperea.

- Onorariul unor pictori vestiți. Michelangelo, cât timp a lucrat la una din operele sale, Bătălia de la Pisa, a primit 200 de franci în fiecare lună. Nici veniturile tânărului Leonardo da Vinci, la începutul carierei sale, n-au fost mai mari. Corregio, pânza sa Christos pe Muntele Măslinilor, a primit numai 120 de franci, iar pentru Învierea, numai 40 de franci. Mai norocos s fost Rembrandt, pentru că el a încasat pentru Privighetoarea 2500 de franci. Pentru fiecare lucrare, Velasquez nu primea de la guvernul spaniol decât 175 de franci. *

- Ultimele cuvinte ale lui Ludovic al XVIII-lea. Cu toată starea proastă a sănătății sale, simțindu-și sfârșitul care se apropia, Ludovic al XVIII-lea, regele Franței, se arăta în public și participa la toate consiliile miniștrilor săi. La 25 august 1824, de ziua Sfântului Louis, când contele d'Artois, fratele regelui, l-a sfătuit, dată fiind starea sănătății sale, să nu primească pe nimeni, el a primit următorul răspuns: „Un rege al Franței are dreptul să moară, dar nu are dreptul să fie bolnav”.

Epigrame

Crainicul sportiv Ilie Dobre

Crainicii cu spiciuri sobre,
Nu se fac de râsul curcii.
Când transmite, însă, Dobre,
Poți jura că-l ... mână turcii.

Unui poet

Ca un clopot într-o turlă,
În poet, talentul urlă.
Dar destinul lui e crud:
Editorii nu-l aud.

Cutremurul

Raftul greu, cu cărți o droaie,
La cutremur, lui nea Gică.
I-a căzut peste Țurloaie.
Deci... prea multă carte strică.

Senatorul (la o sindrofie)

El tace și într-una cască,
Manifestarea e firească,
Dar nu-i exemplu de urmat:
Că doar nu suntem... la Senat.
George Voievidca

Unui coleg

El scrie prost, însă îl laud,
De ce aș fi cu dânsul crud?
Prefer o noapte să-l aplaud,
Decât o strofă să-i aud.

Puterea cuvântului

Cu-o vorbă bună și suavă,
Poți ridica un om în slavă
Și tot, de-acolo, e-un cuvânt
Poți da cu dânsul de pământ.
Alexandru Clenciu

Drum părăsit

Imensul șarpe-ncolăcit pe dealuri,
De colbul verii, galben-brun-roșcat,
În letargie sacră stă de veacuri
Parcă suind spre cer, trup nemișcat.

A suportat poveri nenumărate:
Copitele de cai mergând în trap,
Și pas de om și care încărcate
L-au tot strivit, ca biciul pe-un arap.

Bătrânul drum, blajin, nu adormise
Și-n veșnicia lui, el înflorea
De verdele ogoarelor întinse,
Trudite de țărani, alătura.

Dar de aici i-a fost să-i vină moarte.
Ogorul s-a întins până în șanț
Și a mușcat din fiecare parte
Atroce sugrumându-l ca un lanț.

Nu mai e loc de drumuri prăfuite...
Nu mai e loc de poame în grădini;
Ogorul se întinde și înghite
Și calea ce ne leagă de vecini.

Chiar dacă-am vrea să-nsuflețim noi calea
Mergând pe ea, sperând că n-a murit,
Copiii nu vor mai cunoaște valea
Ce-n gândul nostru-a devenit un mit.

Ce trist destin pentru această cale,
Născută la răscrucea timpului...
Dar dacă ea, se pare că, dispare,
Ce-o fi cu veșnicia satului?...

Paul Mircea Iordache

Ziua Națională a României

Continuare din pagina a 2-a

1918 a tot așa de veche ca neamul însuși...".

În cei 85 de ani de la marele act istoric al poporului român, multe lucruri s-au petrecut, unele cu urmări grave. Generațiile de astăzi și cele viitoare au datoria să evoce faptele săvârșite de înaintași pentru unitatea și fericirea patriei, să depășească, prin perseverență și inteligență, obstacolele pe care le pun în cale neprietenii românilor, să mențină trează spiritul național, solidaritatea și unitatea națiunii, care nu are nimic comun cu șovinismul, așa cum încearcă unele cercuri să le eticheteze. Acum, la 85 de ani de la 1 Decembrie 1918, omagiul cel mai deosebit pe care îl putem dedica Marii Uniri este readucerea în memorie a acelei zile de răscruce în devenirea României și de a-i străjuici cu orice preț rodul, împotriva oricăror tentative de lezare a lui. Vigilența noastră trebuie să fie mereu trează, neprietenii acționează mai pe față și mai voalat, pentru atingerea scopurilor lor criminale pe seama poporului român și a României. Vatra Românească rămâne devotată acestui nedesmințit obiectiv al său, de slujitoare credincioasă a patriei! Chemăm pe toți bunii români botoșaneni în această zi de MARE SĂRBĂTOARE A NAȚIUNII, să ni se alăture!

FILIALA JUDEȚEANĂ A UNIUNII
VATRA ROMÂNEASCĂ

Informații despre românii din partea de nord a Bucovinei și din Basarabia

semilegal. Pentru a învăța în limba română, unii copii din Tighina și-au asigurat o școală la mai mulți km de oraș, într-o pădure. Animatoarea acestei școli, o învățătoare, a fost de nenumărate ori arestată și iarăși i-au dat drumul. Viața românilor de acolo nu-l chiar atât de simplă.

Românii din această provincie românească au tras învățăminte din greșelile făcute în trecutul apropiat. În 1990, ei trebuiau să hotărască unirea cu România, nu să obțină revendicări pe bucăți, trebuia procedat ca în 1918. (Dă, Doamne,

Cronica activității filialei județene Botoșani a Uniunii Vatra Românească

În acest an, Filiala Județeană a Uniunii Vatra Românească și-a propus ca obiective, să-și întărească rândurile prin primirea de noi membri, să-și perfecționeze colaborarea cu instituțiile de cultură de pe plan local, în vederea organizării în comun a unor acțiuni, să intensifice relațiile de sprijin reciproc, în educarea militarilor și a elevilor în spiritul dragostei față de patrie, al cunoașterii istoriei neamului, al devenirii lor ca buni cetățeni, să inițieze noi demersuri pentru stabilirea unor modalități de informare despre românii de pretutindeni.

Pentru transpunerea în viață a acestor obiective, Consiliul de Coordonare al filialei, în ședința sa din 09.01.2003, a adoptat planul de activități pe anul 2003, care cuprinde o paletă diversificată de acțiuni culturale-artistice și educative sau în calitate de coparticipantă la principalele manifestări organizate de instituții de cultură botoșanene.

Spicui din planul de activități câteva acțiuni mai importante pe care le-am realizat în acest an cum ar fi: un simpozion dedicat împlinirii a 144 de ani de la Unirea Principatelor Române; o dezbateră consacrată celor 85 de ani de la Unirea Basarabiei cu România; evocarea personalității lui Alexandru Ioan Cuza; activități în cinstea aniversării proclamării Independenței de Stat a României, sărbătoririi Zilei Victoriei și a Europei; comemorării a 63 de ani de la odiosul Dictat de la Viena și a 499 de ani de la

moartea lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

În acest an am editat nr. 1(8) și 2 (9) al publicației Vatra noastră Românească cu prilejul împlinirii a 115 ani de la înființarea Regimentului 33 Dorobanți, ale cărei tradiții sunt continuate de Marea Unitate din Garnizoana Botoșani, și a 85 de ani de la Marea Unire din noiembrie și decembrie 1918 (Bucovina și Ardealul).

Am fost prezenți la toate solemnitățile de depuneri de coroane și jerbe de flori organizate în garnizoana Botoșani, la manifestările prilejuite de Ziua Municipiului Botoșani, a Imnului Național și a Drapelului României.

Prin activitatea membrilor Consiliului de coordonare al filialei Botoșani s-au întărit rândurile filialei noastre prin adeziunea unor personalități ale vieții politice, administrative și culturale botoșanene.

Pe această cale, apelăm la cetățenii de bună credință, în mod deosebit la cadrele didactice care predau istoria, limba și literatura română, cadrele militare, care acceptă și consimt să respecte Statutul Uniunii noastre, să se înroleze în Vatra Românească, pentru a uni într-un tot forțele care țin sus steagul demnității naționale.

Cei care doresc să se înscrie în filiala noastră o pot face adresându-se la telefonul 518086, la Cercul Militar Botoșani, str. Ștefan Luchian nr. 23.

Florea Macovei

Armata și Marea Unire din 1918

Continuare din pagina a 2-a

așteptată de toată suflarea românească și îndeosebi de voi, vitejii mei ostași, a sunat în sfârșit după o lungă și dureroasă așteptare... Regele vostru vă cheamă din nou în luptă, ca să înfăptuiți visul nostru de atâtea veacuri: Unirea tuturor românilor pentru care, în 1916-1917, ați luptat cu atâtea vitejii... Frații voștri din Bucovina și Ardeal vă cheamă pentru această ultimă luptă, ca prin avântul vostru să le aduceți eliberarea din jugul străin!"

Concomitent cu reîntrirea statului român în război, mișcarea uninistă din Transilvania a cunoscut un avânt extraordinar, intrând practic în faza finală. Dar ca și în cazul Basarabiei, mari pericole primejduiau acest proces. În consecință, din Bucovina și Transilvania au venit delegații oficiale care cereau intrarea grabnică a armatei în acțiune. Regele, guvernul, comandamentul oștirii au luat măsuri energice pentru acordarea ajutorului solicitat.

La 21 noiembrie 1918, Divizia 8 infanterie, comandată de generalul Iacob Zadák a trecut granița fixată în 1775 printr-un târg rușinos, pătrunzând în dulcea Bucovină, a doua provincie care avea nevoie de scutul soldatului român. În proclamația dată cu acest prilej, generalul Iacob Zadák aprecia: „Trecând hotarul pus între noi de o soartă vitregă... Trupele române sosesc în mijlocul vostru, aducându-vă dragostea și sprijinul lor pentru libera împărțire a dorințelor născute în dreptul legitim al popoarelor de a dispune de soarta lor".

La 11/24 noiembrie 1918, trupele române și-au făcut intrarea în Cemăuți, capitala Bucovinei, determinând retragerea grăbită a detașamentelor ucrainene care-l stăpâniseră câteva zile...

Începând cu 16/29 noiembrie 1918, trupe din divizia 7 infanterie, comandate de generalul Traian Moșoiu, au trecut a doua oară Carpații, urmate la scurtă vreme de diviziile 1 de vânători și 6 infanterie. Aceste mari unități au înaintat cu repeziciune, eliberând importante centre politico-administrative: Borsec, Miercurea Ciuc, Tg. Mureș, Brașov etc. Și în timp ce ostașul român se găsea, din nou, pe plaiuri transilvănene, la Alba Iulia, orașul istoric al Ardealului, se săvârșea duminică, 18 noiembrie / 1 decembrie 1918, prin votul Marii Adunări Naționale, unirea acestuia cu Țara.

Deși operațiile pe teatrele de luptă europene se încheiaseră,

pentru România războiul nu a luat sfârșit. Ungaria, atât sub steagul republicanismului burghez, cât și cel roșu, al comunismului, n-a recunoscut voința de demnitate a românilor și nici hotărârile Consiliului Aliat Suprem de la Paris, trecând de la războiul nedecarat de până atunci, la agresiunea deschisă împotriva României, la mijlocul lunii aprilie 1919. Riposta armatei române a fost fermă, ea reușind să respingă trupele ungare la Vest de Tisa. În lunile următoare, regimul comunist ungar s-a situat pe aceeași poziție de nerecunoaștere a drepturilor legitime ale românilor, declanșând la 20 iulie 1919, ofensiva împotriva armatei române, cu scopul de a reocupa Transilvania. Contraofensiva marilor unități române a avut drept rezultat zdrobirea armatei roșii maghiare, ocuparea Budapestei și spulberarea mitului Ungariei Medievale. Armata română a rămas pe teritoriul ungar până în martie 1920, când ultimele trupe au fost retrase. Câteva luni mai târziu, respectiv la 4 iunie 1920, s-a semnat Tratatul de la Trianon, prin care se recunoștea apartenența Transilvaniei la România...

Pentru reîntregirea unor teritorii românești, România a ales în anul 1916, soluția armată, o cale deci, a jertfei și a suferinței, care, potrivit celor declarate de primul ministru Ion I.C. Brătianu în Consiliul de Coroană de la Cotroceni (14/27 august 1916), putea să nu ducă obligatoriu la victorie. Contextul din anii 1917-1918, marcat de destrămarea relativ concomitentă a celor două imperii, rus și austro-ungar, ce ocupau teritorii românești, a creat o nouă perspectivă a procesului de reîntregire statală, impunând și noi mijloace pentru îndeplinirea lui. Pe primul plan u trecut activitățile politice, organizatorice, de propagandă etc. care au dus la rezultatul cunoscut - reîntregirea națională a poporului român. În această mecanică a forțelor care au contribuit la unire s-a înscris și armata română, atât prin activitatea unionistă, desfășurată pe tărâm spiritual, cât și prin faptele sale arme puse în slujba acestui ideal...

Col. dr. Petre Otu

Fragment dintr-un articol publicat în „Revista forțelor terestre”, nr. 6/2000

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ionel Bejenaru

Ion Fetcu

Paul-Mircea Iordache

Florea Macovei

Elena Chirilă

Tipar: S.C. CAROMI S.R.L. Botoșani

tel./fax: 031/585050

E-mail: caromi@xnet.ro

Tehnoredactare: Ciprian Boariu

Continuare din pagina a 2-a

mintea românului cea de pe urmă!). Acum, rând pe rând ce s-a câștigat prin lupte grele, se pierde bucată cu bucată.

- De curând, guvernul de la Chișinău au primit un "cadou" de la Moscova - Planul federalizării Republicii Moldova (e ceva la modă, și nouă, nu de acum, ni se pregătesc de către unii, astfel de planuri, fără nici o jenă, dovedesc desconsiderarea popoarelor, neluarea în seamă a demnității și onoarei națiunilor, statelor respective, sub diferite pretexte și la adăpostul unor teorii "evolute"). I.F.